

Loper

Bij de schouwburg waren werklieden gistermiddag druk bezig de rode loper in gereedheid te brengen voor de opening van het Nederlands Filmfestival. Voor de ingang van de schouwburg was een afdakje geïnstalleerd, opdat de sterren zichzelf ook bij minder gunstig weer in volle glorie aan de fotografen en het toegestroomde publiek konden tonen. Een schilder stond op het grasveld een rechthoekige constructie, waarvan de functie mij ontging, met grote ijver zwart te verven. Ik hoopte maar dat Carice of Halina of Angela er niet per ongeluk met een wit kleedje tegenaan zouden leunen, want dat zou beslist niet goed aflopen.

Ach ja, de rode loper. Het wordt als toppunt van glamour beschouwd. Maar glamour en Nederland gaan nog altijd slecht samen. Om over glamour en Utrecht nog te zwijgen. Toch een beetje alsof je een aap een glimmende zijden das omknoopt en roept dat het een hele meneer is. Veel van de sterren die gisteravond op de rode loper schitterden, gingen na afloop met de trein terug naar Amsterdam.

Een enkeling zal op de fiets van het station naar huis nog met de avondjapon tussen de ketting zijn gekomen. En dan is er ineens geen afdakje meer te bekennen.

De limo's die de sterren bij feestelijke premières op de rode loper afleveren, halen hun vrachtjes doorgaans om de hoek op in een naar een verschaald bier en putlucht stinkend café. Het blijft toch een beetje Hollywoodje spelen. Al kant het zijn dat die constatering door bittere nijd en n-ijver gekleurd wordt. Want als OBN'er (Onbekende Nederlander) kan je maar beter bij de rode loper uit de buurt blijven. Iedere stap is een exercitie in nederigheid.

„ En wie ben jij?" werd mij ooit toegesnauwd door een dame van

een televisieploeg, alsof ik mijn aanwezigheid moest verantwoorden .

„Ik ben Jerry", antwoordde ik naar waarheid.

„Oh, Jerry", sneerde de dame, waarna het licht van de camera abrupt van mij weg zwenkte en een BN'er ving. Door de kleur die naar mijn wangen steeg kon ik de rest van de rode loper gecamoufleerd afleggen.